

دیدگاه

دو راهی فرانسوی

محمدعلی بصیری

استاد دانشگاه

■ عملکرد «یکلا سارکوزی»، که خاستگاهش از جناح راست سنتی فرانسه است نشان می‌دهد که سیاست او در دوران ریاست‌جمهوری بر مبنای اروپاگرایی بوده و نه فرانسه‌گرایی؛ این عمل باعث شد که فرانسه در اتحادیه اروپا و جامعه بین‌الملل در جایگاه «تبعیت» قرار بگیرد. با توجه به اینکه فرانسه یکی از ستون‌های اصلی اتحادیه اروپا به شمار می‌رود، وضعیتی که در زمان ریاست‌جمهوری سارکوزی به وجود آمده در افکار عمومی این ذهنیت را ایجاد کرده که جایگاه فرانسه در اتحادیه اروپا به شدت تنزل یافته است. در حالی که فرانسوا اولاند، نامزد سوسیالیست‌ها در انتخابات ریاست‌جمهوری در برنامه‌های اعلامی خود می‌گوید که تلاش می‌کند فرانسه در جایگاه رهبری اتحادیه اروپا و در کنار آلمان قرار بگیرد. همچنین نقش فرانسه در اتحادیه اروپا و جامعه بین‌الملل فعال‌تر از زمان «سارکوزی» باشد. در حوزه مسایل داخلی این کشور نیز سیاست‌های «سارکوزی» موجب تورم، بیکاری و فشارهای کم‌رشدن بر بخش عمده‌ای از جامعه فرانسه شده است. در این زمینه سیاست‌های «اولاند» بر این پایه است که با ایجاد تغییر و تحولات عمده اقتصادی و مالی، معضلات کنونی را حل کند. نظرسنجی‌ها نشان می‌دهد که انتخابات ریاست‌جمهوری فرانسه در حالی برگزار خواهد شد که با وجود حضور ۱۰ نامزد، به دلیل حجم وسیع مشکلات داخلی و خارجی، حدود ۲۵ درصد از واجدان شرایط گفتند که در این انتخابات شرکت نمی‌کنند و بخشی از افرادی که در انتخابات شرکت کرده‌اند نیز می‌گویند که با اینکه به اصل انتخابات باور دارند اما رای سفید خواهند داد. این افراد بخشی از جامعه فرانسه متشکل از جوانان، کارگران، کشاورزان و در مجموع بخش آسیب‌پذیر فرانسه هستند و این مساله نشان می‌دهد که کاندیدها و برنامه‌هاشان را مناسب برای حل مشکلات‌شان نمی‌دانند. میراث به جای مانده از دوران «سارکوزی» به‌گونه‌ای است که نه خود او و نه «اولاند» به راحتی نخواهند توانست در صورت به دست گرفتن قدرت به‌زودی اثرات آن را از جامعه فرانسه پاک کنند. این مساله باعث شده که با وجود برگزاری انتخابات، عملا در افکار عمومی فرانسه شاهد یأس، سرخوردگی و ناامیدی در افق پیش روی این کشور باشیم. بخشی از جوانان در جست‌وجوی کار، ناامید از یافتن شغل مناسب‌اند و آنها که صاحب شغل هستند درآمد کافی برای مقابله با بحران‌های اقتصادی موجود را ندارند. تاریخ نشان داده است هر کشوری که در شرایط جنگ یا بحران مالی قرار داشته، اکثریت آن جامعه به سمت نیروهای چپ‌گرا متمایل می‌شوند. در سال‌های اخیر و با به وجود آمدن بحران مالی، اکثر کشورهای غربی و به‌طور اخص فرانسه دچار چنین وضعیتی شده‌اند و بخشی از مرد که در انتخابات شرکت می‌کنند بیشتر به سمت اولاند گرایش خواهند داشت. در صورت پیروزی «ولاند» علاوه بر تغییر در سیاست‌های داخلی، تغییرات عمده‌ای نیز در سیاست خارجی فرانسه رخ خواهد داد. جناحی که «سارکوزی» آن را نمایندگی می‌کند، هر زمان که در قدرت حضور داشتند سیاست خارجی خود را با ایالات متحده و هم‌پیمان‌شان هماهنگ و در بحران‌های جهانی به ضرر کشورهای مستقل عمل کرده‌اند. در حالی که سیاست خارجی سوسیالیست‌ها متمایل به همراهی با کشورهای مستقل از جمله ایران است و گرایش کمتری به همکاری با آمریکایی‌ها دارند. این تفاوت قابل توجه در این حوزه باعث می‌شود که در صورت پیروزی «فرانسوا اولاند» سیاست فرانسه نسبت به ایران بهبود پیدا کند و این کشور مستقل‌تر از «اتحادیه اروپا» حرکت کند و با این عمل حتی ممکن است که سیاست‌های کلی اتحادیه اروپا در این زمینه نیز تعدیل شود.

در این روز

۲۳ آوریل ۱۹۶۱

کودتا علیه دوکل

■ چهار ژنرال و پنج سرهنگ فرانسوی که مخالف دادن استقلال به الجزایر بودند، پس از اطلاع از تماس دولت فرانسه (دوران ریاست‌جمهوری شارل دوگل و نخست‌وزیری میشل دره) با انقلابیون الجزایر، سرگرم طرح توطئه کودتا شدند طبق این طرح، قرار بود که الجزایر از کنترل دولت پاریس خارج شود و سرهنگ «آنتوان ارگود» با واحدهای چترپاز وابسته به لژیون خارجی فرانسه، پاریس را تصرف و دولت را ساقط کند. این توطئه ۲۳ آوریل ۱۹۶۱ کشف شد ولی توطئه‌گران در الجزایر دست به کار شده بودند و عملیات آنان تا ۲۶ آوریل ادامه داشت و شکست خورد. این کودتا که گفته شده مورد حمایت سیا بود تنها یک کشته داشت. مغز اصلی توطئه ژنرال «ائول سالان» و سه ژنرال دیگر ازجمله «شال» و «آندره راز» هم‌دستان او بودند. با محاکمه کودتاچیان، سالان و یک نفر دیگر به اعدام و بقیه به زندان‌های طولانی محکوم شدند که بعداً نتنها مورد بخشودگی قرار گرفتند بلکه امتیازات نظامی‌شان به آنان بازگرداده شد. الجزایر در سال ۱۹۶۲ طبق قرارداد «وایان» استقلال یافت.

شرق: تنها یک لیخند به دموکراسی در میانمار یک بخشش بزرگ مالی در پی داشت. لیخندی به پنهانی رفع حصر خانگی آنگ سان سوکی، رهبر دموکراسی‌خواهان این کشور و راهیابی اپوزیسیون به مجلس بزرگ‌ترین طلبکار این کشور را به صرفت بخشش انداخته است؛ لیخنده ساده‌ای که نه‌تنها برمه را نرم نرمک از انزوای جهانی خارج می‌سازد بلکه توجه جهانی را هم به خود جلب کرده است. اکنون ژاپن بزرگ‌ترین طلبکار میانمار می‌گoid که برای پیششرد اصلاحات در این کشور از ۳۷میلیارددلار طلبش گذشت خواهد کرد. به نوشته «بیزنس‌ویک» ژاپن می‌گوید که قدم‌هایی برای بخشش بدهی‌های میانمار به این کشور برخواهد داشت. این تصمیم پس از دیدار نخست‌وزیر ژاپن با رییس‌جمهوری میانمار گرفته شده است. این نخستین سفر رییس‌جمهوری برمه پس از ۲۸ سال به یک کشور خارجی است. در این دیدار نخست‌وزیر

ژاپن قول‌هایی مساعد برای راهاندازی یک منطقه تجاری در این کشور داده است. برمه یا اتحادیه جمهوری میانمار که سال‌ها زیر چکمه نظامیان این کشور اداره شده است، جزو ضعیف‌ترین اقتصادهای دنیا محسوب می‌شود. این کشور تا سال ۱۹۶۲ مهم‌ترین محصولی که به خارج صادر می‌کرده، برنج بوده است که پس از اعمال تحریم‌ها عملا امکان صادرات هم از این کشور گرفته شد. با این وجود با باز شدن فضا در این کشور قول‌های مساعدی برای احیای اقتصاد این کشور داده شده است. در این راستا ژاپن قبول کرده که کمک‌های خود به این کشور را از سر بگیرد. پوشیکا ناند، نخست‌وزیر ژاپن می‌گوید این اقدامات برای حمایت از روند اصلاحات برای حرکت برمه به سوی دموکراسی صورت گرفته است. اصلاحات از زمان روی کار آمدن دولت غیرنظامی و بعد از تقریباً نیم‌قرن سلطه نظامیان در این کشور آغاز شده است. به‌دنبال انتخاب رهبر اپوزیسیون برمه در انتخابات مجلس و پس از آنکه نخست‌وزیر انگلستان خواستار رفع تحریم‌ها از

فساد و خفقان دلیل انقلاب

ایسنا: قطر می‌گوید که فقر و بیکاری جوانان در کشورهای عربی تنها عامل وقوع انقلاب‌ها در این کشور به شمار نمی‌آید بلکه سرکوب مردم و عدم مشارکت آنها در اتخاذ تصمیم‌های اجتماعی و اقتصادی و گسترش فساد نیز در وقوع این انقلاب‌ها موثر بوده است. او افزود مردم باید بتوانند دیدگاه‌های خود را به صورت آزادانه بیان کنند.

پرده آخر «واترگیت»

دستیار ریچارد نیکسون در گذشت

لقبش را بسیاری نابغه شرور گذاشته بودند. بخشی از بهترین زمان‌های عمرش را به خاطر رسوایی واترگیت در زندان سپری کرد و پس از آنکه از زندان بیرون آمد، گفت که فرد جدیدی شده است. اینکه متحول شده و زندگی تازه‌ای را آغاز کرده است. نام واقعی‌اش چارلز کالسون بود و او را مشاور دست‌راستی نیکسون هم، صدا می‌زدند. حالا بار دیگر خرسار شده است. این بار گزارش‌ها خبر از مرگ این مرد ۸۰ ساله می‌دهند: «چارلز کالسون از مشاوران نیکسون رییس‌جمهوری سابق آمریکا که پایش به رسوایی واترگیت کشیده شده بود در ۸۰ سالگی در گذشت.» کالسون که سه فرزند از خود به جا گذاشته در بیمارستانی در «فیرفکس» ویرجینیا بر اثر خونریزی مغزی درگذشت. چارلز به عنوان

مرد سیاسی سرسخت شهره بود و نیکسون یکبار او را «پسری» خوانده بود که هیچ وقت ندانسته است، کالسون به دلیل نقشی که در تخریب یک مخالف سیاسی نیکسون داشت، هفت‌ماه به زندان رفت. با وجود علاقه‌ای که رییس‌جمهوری وقت به او داشت، او

هرگز در نظر عموم چهره مطلوبی از خود برجای نگذاشته بود. کم نبودند سخنان تند و تیز و گهگاهی بی‌اخلاقی که آنها را برای پایداری در منش و مسیر سیاسی خود بر زبان می‌آورد. کالسون به ریچارد نیکسون کمک کرد تا در سال ۱۹۷۲ پیروز قاطع انتخابات شود و گفت حاضر است برای انتخاب مجدد نیکسون «هادر بزرگ خودش را هم

زیر پا بگذارد.» او خدمات زیادی به رییس‌جمهور نیکسون کرد. کالسون در سال ۱۹۷۱ «فهرست دشمنان» نیکسون را تهیه کرد که در آن نام منتقدان و مخالفان سیاسی رییس‌جمهوری سابق آمده بود.

نقش او در رسوایی واترگیت محدود بود اما پس از آن در دادگاه به جرم خود اذعان کرد و گفت منابع اجرای عدالت شده است. کالسون به منظور کمک به پیروزی نیکسون در انتخابات ریاست‌جمهوری به جمع آوری

برمه شده، دولت آمریکا نیز اعلام کرد که قصد دارد تحریم‌های مالی علیه برمه را کاهش دهد. در همین حال قرار است سازمان ملل در خصوص لغو تحریم‌ها علیه برمه تصمیم‌گیری کند. از سوی دیگر وزیران خارجه اتحادیه اروپا امروز درباره لغو تحریم‌های موجود علیه میانمار تصمیم‌گیری می‌کنند. از سال ۲۰۱۱ اصلاحات گسترده‌ای در برمه صورت گرفت و صدها فعال سیاسی از زندان آزاد شدند. در همان سال دولت غیرنظامی مسود حمایت نظامیان روی کار آمد. سوکی از جمله سرشناس‌ترین مخالفان حکومت برمه بود که حدود ۲۰ سال در حصر خانگی به سر برد و در ماه گذشته موفق به کسب کرسی مجلس شد. سوکی که برنده جایزه صلح نوبل

سال ۱۹۹۱ است، پس از لغو حصر خانگی، فعالیت سیاسی را از سر گرفته و امیدوار بود در پارلمان جدید کرسی‌های بیشتری برای حزب خود کسب کند. آنگ سان سوکی که ۶۶ سال دارد، چند سال پیش برنده جایزه نوبل شد و ۱۵ سال از مجموع ۲۱سال گذشته را در حبس گذرانده است. خاتم سوکی در انتخابات عمومی سال ۱۹۹۰ برمه پیروز شد ولی رهبران نظامی برمه این انتخابات را باطل اعلام کردند و از آن هنگام تا روز آزادی‌اش در ۱۳ نوامبر ۲۰۱۰، او در ارتباط با اتهامات مختلف در بازداشت بود. او معتقد است «برای رسیدن به دموکراسی پیش از همه چیز، به نظم، اتحاد و عشق نیاز است.» خاتم سوکی بارها گفته است: «رسیدن به دموکراسی،

بازداشت دختر به جرم پدر

بی‌بی‌سی: زینب خواجه، بازداشت شد.

فعالان

حقوق بشر

تلاش برای شرکت در تجمعی اعتراضی در نزدیکی

«بندرگاه مالی بحرین» در منامه، پایتخت، بازداشت شد.

پدر خواجه، عبدالهادی خواجه بیشتر از دومه

است که در اعتصاب غذا به سر می‌برد.

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■